

Jo, a s radostí.

Páč já mám kytky právě ráda. Živý. A na záhoně nejradši. Nebo v květníku. Ve váze moc ne. Protože to už jsou mrtvý kytky. A já nechci, aby bylo něco zbytečně mrtvý. Rostou ty kytky? Rostou. Dejchaj ty kytky? Dejchaj. Rozmnožujou se ty kytky? Rozmnožujou. Tak nechci prostě, aby byly zbytečně mrtvý. Zvlášť, když nám vyráběj ten kyslík, že jo. A pak v dnešní době, kdy je čistý vody čím dál tím míň, tak proč ji ještě ubírat pěstováním kytek do vázy. Nebudem si totiž namlouvat, že se nehnojí. Hnojí a jako prase, s prominutím. Či spíš bez něj. Holanďani největší producenti květin zahnojujou Afriku svejma platnážema kytek a ničí jejich pěstováním i to málo vody, co tam je. A na tom se já podílet nechci.

A letos jsem se konečně dočkala. Jasně, že mě ten OBŘÍ pugét, kterej jsem minule dostala, potěšil. Jsem přece ženská. Co si budem povídat - mít plnou náruč voňavý krásy a ušlechtilosti, to opravdu potěší. Zvlášť když víte, že ten druhý vám tu krásu posílá s láskou. Ale..... zkrátka, ne nemusím to mít. A má drahá polovina to ví a vzala v potaz. Za což jsem ráda.

A ještě radši jsem byla tohle úterý.

Volala mi kolegyně se spisovny, že si mám přijít pro balíček. "Já? Žádněj nečekám, to nebude moje." "No, prostě si sem příd', máš tu balíček!" "Nojooo, no furt, už du." a vyhrabošila jsem se z kanclíku, vzala jsem to schodama a tak to chvíli trvalo, než jsem se k nim dostavila. "Gde seš, prosim Tě?" pravila František. (František jí říkám - a podle mě jí tak říká i půlka úřadu - protože je malá a roztomilá.... jako skřítek František. Ona je teda víc podobná víle Amálce, jenže... uznejte - to bych si z ní nemohla dělat takovou srandu, jako si z ní dělám, kdybych jí říkala víla Amálka. Takže prostě František. A František je taky první a zároveň jediná žena na světě, která přeplavala.....umyvadlo ☐☐ Táááakle malinkatá vona vám je ☐☐☐. Jestli tohle bude někdy číst, tak mě ubije. Vezme si štafle a majzne mě pánvičkou po makovici ☐☐☐). František poukázala na pultik, kde ležel balíček a přes něj doručovací kniha, přes kterou se oficiálně předávají dokumenty. Cukla jsem koutkem a šla si to převzít.

Vezmu balíček, abych zjistila wo co go. A u odesílatele neznámým rukopisem psáno Brtníkovo jméno a naše adresa domů. "E?" Todle nepsal přece Brtník, to je hovadina. Oko mi padlo na cedulku s mým jménem a vypadala stejně jako cedulky, když mi kdysi dávno něco

posílala kamarádka Fajka. Jenže - s tou už nejsme bohužel v kontaktu, proč by mi něco posílala? To je blbost. Oko zaběhlo na štítek odesílací pošty. No jo, podle všeho to bylo posílaný od Brtníka z práce ale. Takže by fakt von jako něco???? Dodatečně si uvědomuju, že tou dobou už tam holky stepovaly čardáš, jak byly zvědavostí nedočkavý. Já si mrmlala pro sebe a obracela balíček v rukách. "Hm, tak jako, že bych to rozbalila, asi už, jinak nic nezjistím, ne?" Pobídla jsem se. A k úlevě holek se pustila konečně do trhání obalu.

A ještě před tím, jsem se osaháním balíčku snažila odhadnout, co by tak mohlo být obsahem.... Knížka??? Nejspíš asi. "No ty jo, to sem holky zvědavá....." Holky pochopitelně byly zvědavý taky. Serval a jsem papír a držela v ruce balíček v bublinkatý fólii. Znovu jsem ho omatla a asi jo, asi knížka to bude..... Roztrhala jsem folii a v ten moment se roztrhnul taky vodopád slzí v mejch očích.

Nebyla to to totiž knížka. Vůbec. Byly to dva rukou malovaný obrázky. Objednal je zakázku oficiálně Brtník u Peti (AP) . Na jednom byl Murphík. Ten jediný, který nebyl ve sbírce obrázků, který mi Peťa namalovala k padesátinám. Nechyběl tam proto, že by na něj zapomněla, ale proto, že ho neznala a nikdy vlastně ani na fotce neviděla. A na tom druhým byl Ešínek. V tý svý nejvíc neslavnější póze, kterou svýho času dělal reklamu i na postroje ZERO DC :-). A je to naše oblíbená fotka. Je na ní v nejlepších letech, v plný síle a radosti ze života. A já taky měla radost, velikou, takže jsem bulela jak želva ☐ ☐ .

Holky se na mě vlídně usmívaly a radovaly se, myslím , se mnou. František pravila, že zapřísahala kolegyni, která mi volala, aby ani slůvkem nenaznačila, od koho balíček je. Bylo jí jasný, že je zapotřebí zachovat tajemství do poslední chvílky.

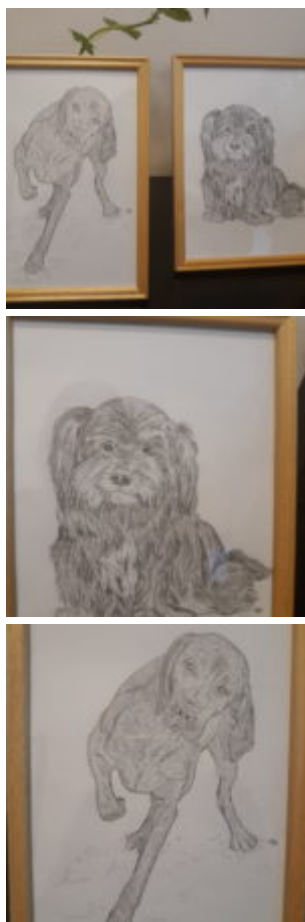
Spolu s obrázky bylo v balíčku přání od Brtníka -jak jinak, než v germánštině ☐ ☐ . K našemu výročí, který máme v neděli. Je to slušný výročí. Velmi slušný výročí. A já jsem šťastná, že mi osud přihrál do cesty člověka, jako je Brtník. Páč - kdo jinej, tak hodnej a trpělivej, by to se mnou, kruci asi tak vydržel? To mi řekněte? ☐ ☐ ☐ Vážim si toho všeho, co pro mě dělá a i když se něj někdá rozdurdím, tak to povětšinou stejně nejní úplně vážně. Nebo jen trochu ☐ ☐ .

Takže Brtníku, stejně jako to bylo v tom Tvojm přání - přeju nám ještě jednou tolik a k tomu co nejvíc pohody a co nejní mýho vztekání se ☐ I když.... to by ses možná pak nudil? ☐ ☐ A

taky moc děkuju, že jsem místo pugétu, dostala tenhle skvělej dárek. Ten mi navíc nikdá neuschne a bude tady pořád se mnou. Danke schön lieber Brtník ☺ .

No a..... ještě krom Brntíka musím oslovit i AP: Peťo - moc děkuju, za ty krásný obrázky a za ty pikle, co jste spolu s Brtníkem ukuli. Moc se vám to povedlo. Díkec.

No a vy ostatní - helejte - ešivá to nejní krása? Lepčí než ta ve váze? Je!

A snad nevadí, že to dneska bylo kynologický enem těma obrázkama ☺